

have noget imod, at der gives Finansministeren Hjemmel til i ganske særlige Tilfælde, hvor Priserne ere meget dyre, at kunne gaa højere. Jeg skal dog tilføje, at saa længe jeg administrerer denne Lov, ville de Undtagelsestilfælde blive meget sjældne.

Naar det ærede Medlem i denne Forbindelse talte, som om man der havde lukket Porten op paa vid Gab for, at Statens Penge kunde gaa til de større Ejendomme, medens han og hans Meningsfæller derimod interesserede sig meget for, at det skulde være de meget smaa Ejendomme, som skulde have godt af det, endogsaa Ejendomme, der vare saa smaa, at de ikke faldt ind under Landarbejderloven, saa forbavsedes jeg noget over dette sidste. Jeg synes altid, jeg fra den Side hidtil har hørt, naar Talen var om Landarbejderloven, at Ejendommene efter den vare for smaa. Altid har man hørt det over hele Landet, naar der var Tale om denne Lov, som de ikke kunde nægte nogle gode Sider, at saa klagede de over, at den alligevel ikke gjorde den Nytte, den skulde, fordi Ejendommene vare for smaa; blot Ejendommene kunde blive noget større! Jeg mindes ogsaa, at det ærede Medlem var meget ihærdigt for at foreslaa en højere Grænse, da vi havde Landarbejderloven til Behandling. Nu bliver der aabnet en saadan Adgang til noget større Ejendomme, og nu klager man over det og siger, at nu har man slaaet sin Kærlighed paa de meget smaa Ejendomme! Det er ogsaa den sædvanlige Taktik; men det forekommer mig, at det ærede Medlem gør den lidt for gennemskuelig. Dermed er jeg færdig med de Ændringsforslag, der ere stillede af Mindretallet under Nr. 1.

Derefter kommer jeg til de Ændringsforslag, der ere stillede af et Mindretal under Nr. 2, det ærede Medlem for Slagselse (Lange). Det første Ændringsforslag, det under Nr. 2, gaar ud paa, at der skal tilføjes Ordene: „fri Ejendom eller Livsfæste med Ret til indenfor et Tidsrum af 10 Aar at overtage den til Ejendom, alt paa Betingelser, der blive at udfærdige af Finansministeren.“ Det ærede Medlem vil med andre Ord have, at der skal være en Ret til i Fæstekontrakten at sikre sig, at man kan købe Ejendommen i Løbet af 10 Aar. Men en saadan Ret vilde ikke være noget værd, medmindre der tillige i Fæstebrevet er fastsat en bestemt Sum, for hvilken Ejendommen kan købes. En Købsret i al Almindelighed er jo ikke

noget værd. Kun naar der foreligger en Aftale mellem Parterne om, at en Ejendom kan købes til den og den Sum, er den noget værd; men en saadan Bestemmelse kan jo udmærket indføres i et Fæstebrev, selv om der ikke staar noget derom i Loven. Derfor finder jeg, at dette Ændringsforslag følger intet nyt til. Det omtaler et Tilfælde, som kan indtræffe, og som meget vel kan indtræffe ogsaa under Loven, saaledes som den er affattet. Derfor ser jeg ikke nogen Grund til, at denne Ændring skal fastholdes, og jeg vil bede det ærede Medlem overveje, om han ikke kunde frafalde den.

Det ærede Medlem har endvidere under Nr. 11 foreslaaet, at Bestemmelsen om, at Statslaanefondens Udlaan i 2den Prioritet ikke maa overstige $\frac{1}{5}$ af Vurderingen til Ejendomsskyld, skal udgaa og erstattes med en Bestemmelse om, at Statslaanefondens Udlaan i anden Prioritet ikke maa overstige et Beløb, der, sammenlagt med den erholdte første Prioritet, overstiger $\frac{5}{6}$ af Ejendommens Vurdering til Ejendomsskyld. Det ærede Medlem vil altsaa have, at første og anden Prioritet tilsammen skulle kunne udgøre en konstant Sum, nemlig $\frac{5}{6}$ af Ejendommens Vurdering til Ejendomsskyld. Nu er der det ejendommelige Forhold ved disse Ejendomme, at første Prioritet bliver dyrere end anden Prioritet. Førsteprioriteten skulle de jo have hos Kreditforeningerne, og den komme de til at forrente med 4 pCt. foruden de andre Bidrag, de skulle erlægge, eller i hvert Fald med $3\frac{1}{2}$ pCt. foruden de øvrige Bidrag. De Laan, de faa af Statslaanefonden i anden Prioritet, skulle de kun forrente med 3 pCt. Naar man nu siger til en Mand: „Hvis du faar lidt i første Prioritet, faar du saa meget i anden Prioritet, at der alligevel bliver til $\frac{5}{6}$ af hele Ejendommens Vurderingssum“, saa gør man ham interesseret i, at 1ste Prioritet bliver saa lille som muligt og 2den Prioritet saa stor som muligt. Den Indvending gælder ikke, at der jo kaldes Vurderingsmænd til Stede, og at de skulle vurdere, og at Kreditforeningen ogsaa selv bestemmer Laanets Størrelse. Praktiske Folk vide altfor vel, hvordan det gaar, at vedkommende, der skal laane Penge, har megen Indflydelse paa, hvor meget han faar. Vurderingsmændene ere naturligvis altid villige til at vurdere lidt lavt, det føle de ikke deres Samvittighed betyngtet af, og naar i øvrigt Statslaanefonden skal henholde sig til Vurderingen til Ejendomsskyld, saa gør det heller ikke noget for Udlaan i 2den